

Frits met de tekenhanden

Er was eens een jongen die heel goed kon tekenen.

Hij heette Frits en kwam uit het Nijvere Dal.

Op 8-jarige leeftijd verhuisde hij met zijn moeder naar Fantasiaveer, aan zee.

Hij woonde daar in een saai huis in een saaie straat, en daarom was het maar goed dat hij zo goed kon tekenen anders zou hij zich al snel vervelen.

Een eind verderop woonde de heks Katakata in een oude kastanjeboom.

Zij vormde de reden waarom het zo saai was waar Frits woonde. Ze pikte gewoon alle leuke dingen van de mensen af.

Had je net een nieuwe fiets, dan kwam ze als een speer op haar bezemsteel aanstuiven en greep je fiets nog vóór je erop kon gaan zitten.

Of je had net nieuwe Nikes, of een mobieltje, of een lekker ijsje; Katakata griste het voor je neus weg.

Ze kon nooit ergens vanaf blijven, ze was net een ekster.

Natuurlijk was ze daar dan wel weer eventjes zoet mee, maar dat duurde nooit lang want al dat lekkers en al het speelgoed hing Katakata al gauw de keel uit.

'Ik moet iets verzinnen', dacht ze op een dag.

'Iets waarmee ik me niet meer kan vervelen.

Ik wil net zo kunnen tekenen als die jongen uit de Oranjestraat van het Nijvere Dal, die Frits.'

Ze sprong op haar bezemsteel en vloog met brullende bezemmotoren naar het huis waar Frits woonde. Ze vloog door het keukenraam naar binnen, waar Frits zijn moeder bijna achterover viel van schrik.

'Waar is Frits?!' kraste Katakata.

'Eh, in zijn kamer....' stamelde Frits' moeder.

Katakata sprong met grote heksensprongen de trap op en stampte Frits' kamer binnen.

Frits zat te tekenen en keek niet eens op. Hij had al eerder met heksen te doen gehad.

'Ik wil jouw handen hebben', krijste Katakata, 'dan kan ik net zo tekenen als jij.'

Frits reageerde niet.

'Geef me je handen anders maak ik een dikke spinnenkop van je' gilde Katakata.

'Helpt niet,' zei Frits 'het zit hem niet in mijn handen.'

'O?!' krijste Katakata, die er niks van snapte. 'Het zit 'm niet in z'n handen, zegt-ie. Nou, als het dan niet in je handen zit, waarin zit het dan wel?!'

Ze stak haar hoofd tussen het tekenblaadje en Frits' hoofd en haar ogen puilden bijna uit.

'Het zit 'm in de inkt in mijn tekenstift', zei Frits rustig. 'Het is super-inkt, zie je.'

Als ik met deze tekenstift het papier aanraak, dan komen de tekeningen vanzelf.

Er is iets heel speciaals met deze inkt. Het komt uit de Zwarte spelonk bij de zee.

Het is duivelsspuug.....' voegde hij er fluisterend aan toe.

Katakata trok haar ene wenkbrauw op en streek peinzend langs haar kin.

'Spelonk? Duivelsspuug?'

Frits knikte. 'Hmhm' zei hij alleen maar geheimzinnig. 'Iedereen kan er wat van krijgen, als je maar durft.'

'Ik wil het ook, ik wil het ook', krijste Katakata, terwijl ze van opwinding op en neer sprong.

'Hoe kom ik eraan, ik wil het ook!'

'Hm, fluitje van een cent hoor,' sprak Frits laconiek. 'Je moet maar met me mee gaan, dan leg ik het je uit.'

Maarruh...ik moet er natuurlijk wel wat voor terug hebben' sprak hij.

'Terug hebben?! TERUG HEBBEN?!' gilde Katakata, buiten zichzelf van woede, 'ik kan je zo in een spinnenkop omtoveren hoor, of in een lelijke vette pad, smerig klein onderkruipzel dat je bent!'

Ze wees dreigend met haar vinger en er gloeiden gele lichtjes in haar ogen.

'Dan heb jij geen duivelsspuug!' zei Frits stoer. Hij deed net of hij niet bang was.

Katakata snoof verontwaardigd. 'En WAT had je dan gedacht?!' gromde ze.

'Alle spullen van de kinderen uit de buurt terug, maar dan wel gloednieuw!' zei Frits vastbesloten.

'Hahahahahaha, als dat alles is, jij krijgt die stomme spullen terug.' (Ze kon immers alles zo weer afpikken of omtoveren, dacht ze).

'Okay, dan hebben we hierbij een afspraak', zei Frits.

'Bij de eerste volle maan 's morgens om half zes bij de Zwarte spelonk bij de zee.

En breng je toverspreukenboek mee. Je weet maar nooit waar het goed voor is', sprak Frits. Katakata bolderde de trap af en sprong op haar bezem.

De volgende morgen stonden door de hele straat splinternieuwe rode en gele fietsen, voetballen, skates, surfplanken en poppenwagens. Je kon het zo gek niet bedenken.

En iedereen kreeg die dag gratis ijs.

De burgemeester kwam eens horen bij Frits hoe hij dat voor elkaar gekregen had, en Frits zei:

'Wel edelachtbare burgemeester, ik beloof u met de hand op mijn hart dat u na de eerste de beste volgende volle maan van Katakata verlost bent. Ik zal er persoonlijk voor zorgen dat ze nooit meer iemand lastig kan vallen.'

'Hoe wil je dat doen?' vroeg de burgemeester ongelovig.

'Hoe ik dat ga doen houd ik liever geheim', sprak Frits, 'maar als u verstandig bent dan waarschuwt u de krant. Dan kunt u straks op de foto bij het grote nieuws dat Fantasiaveer van Katakata verlost is.'

Dat wou de burgemeester wel, want hij was nu eenmaal erg gesteld op zijn foto in de krant. Hij schudde Frits de hand en wenste hem veel succes.

Zo gezegd, zo gedaan. Toen het volle maan geworden was, liepen Frits en Katakata naar de spelonk bij de zee. Achter hen liepen de burgemeester en de krantenman -op hun tenen.

'Zo' zei Frits, toen ze aangekomen waren.

'Nou moet je met je toverspreukenboek in de spelonk klimmen en daar op het richeltje gaan staan'.

Hij scheen de spelonk in met zijn zaklantaarn.

'Om half zeven komt de duivel langs een manestraal naar beneden glijden en wil de spelonk in. Daar neemt hij altijd een bad, zie je. Je moet dan niet bang zijn.

De duivel ziet je dan en zal proberen je te verjagen. Dan spuugt hij namelijk naar beneden.

Dat spuug moet je opvangen in dit kommetje.'

Frits gaf haar een kleine blauwe soepkom. 'Dat is de superinkt, zie je.'

Frits zag dat Katakata een beetje trilde. Ze was toch wel een beetje zenuwachtig.

'De duivel gaat vanzelf weer weg als hij ziet dat je niet bang bent en weggaat. Je wacht dan gewoon tot de zon opkomt en klimt dan de spelonk weer uit.'

'Goed!' zei Katakata.

Ze was in de ban van het avontuur en kon haast niet wachten om wat van het duivelsspuug te bemachtigen. Ze tilde haar rok op en klom de spelonk in.

Frits lichtte haar bij met zijn zaklantaarn. 'Goed zo!' riep hij toen ze gearriveerd was.

'Nou gewoon blijven zitten en wachten tot het half zeven is'. Hij knipte zijn zaklantaarn uit en rolde een grote steen voor de ingang van de spelonk.

Toen klopte hij zijn handen af aan zijn broek en liep richting huis.

'Hee!' riep de burgemeester, 'waar ga je heen?'

'Naar huis' riep Frits. 'Slapen. Als jullie een mooie foto willen, moet je wachten tot het weer eb wordt.'

En hij vertrok.

De burgemeester en de krantenman wachtten een half uur.

Toen kwam de vloed en het water spoelde over het strand en daarna over de stenen. Toen over de rotsen en in de spelonk en Katakata gilde en krijsde want ze werd klietskleddernat.

Eerst haar voeten, toen haar rok en haar knieën, totdat ze tot haar middel in het zoute zeewater stond. En ze kon er niet uit!

De burgemeester en de krantenman starden met open mond naar het schouwspel.
Ze vonden het geweldig dat die vreselijke heks eens een lesje werd geleerd, maar ze konden haar daar toch niet laten verdrinken.....
Ze keken elkaar aan en besloten toen toch maar om Katakata te helpen.
Ze schoven de steen weg.
Katakata zag er uit als een verzopen kat, en was opeens zo mak als een lammetje. Ze piepte en jammerde, bibberde en trilde.
'Beloof je dat je nooit meer de leuke dingen van kinderen zult afpakken?' riep de burgemeester naar de natte heks.
'Jajaja, maar haal me hier uit! Nu direct!' jammerde Katakata.
'Ja, beloof je dat nou, of niet?' riep de burgemeester boos naar beneden.
'Als je wilt dat we je redden, dan zeg je: Ja, meneer de burgemeester! En beloof je ook dat je niemand meer zult omtoveren in een spinnenkop of in een kikker of weet ik wat?'
'Ja meneer uh...ja meneer de burgemeester, bibberde Katakata. 'Ik beloof het ik beloof het, maar haal me hier ui-huit....' snikte ze toen.
'Vooruit dan', zei de burgemeester, 'we zullen je redden'.
'Wacht even', zei de krantenman, en schoot nog snel een paar fotootjes van de natte heks voor in de krant van die morgen.
Dat zou me een nieuws worden zeg!
Toen hesen de burgemeester en de krantenman samen de natte Katakata naar boven en belden een ziekenauto.
Ze vertelden er maar niet bij dat het om een natte toverheks ging!

De volgende dag verschenen in alle kranten van het land de foto's van de burgemeester en de natte Katakata. Natuurlijk met het verhaal van Frits erbij.
Ook waren er foto's van het kletsnatte toverspreukenboek, dat gelukkig onherstelbaar beschadigd was en nooit van- je-lang-zal-ze-leven meer gebruikt kon worden om iemand mee te betoveren.
Frits zelf werd als een volksheld door de inwoners van zijn dorp op de schouders genomen en er werden wel honderd foto's van hem en zijn tekeningen gemaakt.
Die werden allemaal opgehangen in het gemeentehuis van Fantasiaveer.
Als je er eens komt, moet je beslist gaan kijken.
Ze hangen er nog steeds.

PS: Frits is teruggegaan naar het Nijvere Dal en is daar nu leerkracht aan een basisschool. Hij tekent nog steeds als de beste.